

agoria

jan mrkvička

Agónie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Mrkvička
Agónie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

agorá

jan mrkvička

*Jistým bodem počínaje není již návratu.
Toho bodu je třeba dosáhnout.*

Franz Kafka

11	PROLOG
14	DEN PRVNÍ
47	DEN DRUHÝ
62	DEN TŘETÍ
74	DEN ČTVRTÝ
85	DEN PÁTÝ
101	DEN ŠESTÝ
113	DEN SEDMÝ

PROLOG

Odpolední slunce vykresluje na podlaze barevné, neostře, prastaré příběhy z evangelia. Dávno zapomenuté, nadvakrát zastřené. Nejdřív kamsi do nevědomí téhle doby zapadly významy oněch příběhů a teď se na podlaze rozpila i jejich zobrazení. Zbyly jen barevné skvrny na dlažbě.

Kamenné zdi, po staletí poskytující útěchu, příjemně chladí. Slunce za okny vyplněnými barevnou mozaikou nepřináší do kostela žádné teplo. Není pak zbytečné přemýšlet o slunci za vitrážemi? Nestačí vidět ty barevné prosvětlené kousky skla? Ostatně jak dokázat, že tam to slunce je, když je v kostele chlad? Z dřevěných lavic voní kadidlo, plíseň a staletí, po která v nich červotoč trpělivě dobývá centimetr po centimetru hmoty.

Mezi věřícími se sluchátky na uších a s pokorně skloněnými hlavami (snad jsou jen unavení a padají jim k zemi tíhou) vyniká dívka. Vidíme jen její vlasy, blond, zdají se delší, než by měly být. Jsou znepokojivě rovné a nehybné. I na nich ulpěl kousek dávného příběhu z evangelia svatého Jana. Modré světlo mozaiky se ve vlasech proměňuje v zelené, to žluté se do nich vpíjí.

Také ona má sluchátka. Do uší jí proudí pronikavý hluboký hlas kněze. Zvuk každého slova melodicky dozpívá, jeho kázání vyplňuje celý prostor, nezůstává ani

skulinka pro pochyby. Mluví o ztrátě tradic a hodnot, o rozpadu rodiny, o hrozbě, vnější i vnitřní.

Kousek před dívkou stojí skoro vzpřímeně šedesátník, poslouchá mladého duchovního. Mluví rychle, hlas má posazený příliš vysoko a s ironií v hlase zpochybňuje víru, aby vzápětí posluchače ujistil o nekonečné dobrotě boha. Do toho vypráví košilaté historky o mladých slečnách. Šedesátník se baví. Vedle stojí šedá žena s očima, které se jí každým rokem s nevyhnutelně blížící smrtí posouvají o kousek hlouběji do lebky, poslouchá kázání o očištění. Všichni v něm strávíme pár stovek let a budeme se škařit za vlastní hříchy. Bojí se těch muk a zároveň si libuje, že v tom neštěstí konečně nebude sama. Na rozdíl od svého života. Očištec si představuje tak trochu jako hromadný zájezd. Snad bude mít to štěstí a někoho tam potká.

Desítky kázání promlouvají ke stovkám věřících, kostel je plný. Kazatelna zeje prázdnotou. Stačí si stáhnout aplikaci a povolit přístup k osobním datům a profilům. Církví vytvořený algoritmus ušije každému duchovního průvodce na míru. Individualismus, poznaná nutnost téhle chvíle v dějinách, je tak konečně pevně stažen smyčkou dogmatu, které bylo staletími opracováno k dokonalosti. Po těch letech, co už „nová doba“ trvá, se jí církev konečně dokázala přizpůsobit. Našla recept, jak se dostat do hlav lidí toužících po teple stáda, kteří ale tvrdošijně odmítají pochodovat stejným směrem.